

အောင်မြင်
စာပေ

မြပုလဲခင်

လမ်းကလေး

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့နေသော ကဲကဲကိုကြည့်ပြီး မင်းခန့် သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

နဖူးမှာ အာလူးသီးက တစ်လုံးမပျောက်ခင် ချုံစောင်း၌ အသစ်တစ်လုံး ထပ်ပေါ်လာသည်။ ။

"ဂျာလင်ဂျာ"ဟု ဆိုကာ လက်ကားယားခြေကားယားနှင့် ပါးစပ်ကလည်း အသံပေါင်းစုံ အော်ဟစ်နေသည်။ ။

"မေမေ ဒီအတိုင်းသာဆို ကျောင်းစနေတာနဲ့ ပြဿနာပေါင်းစုံ စလာလိမ့်မယ်၊ မူကြိုပို့ရင် မကောင်းဘူးလား မေမေ"

မင်းခန့်က သားဖြစ်သူ နောင်ရေးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ဘဲ မိခင်အား စကားစလိုက်သည်။ ။

သူက တိုင်ပင်ရန် မိခင်အကြံဉာဏ်ယူရန် စကားစရုံသာ ရှိသေးသည်။ ။ မိခင်က ခါးခါးသီးသီးပင်...

"အံ့မယ်မယ် ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်တာလဲ၊ မောင်မင်းခန့် ငါ သားချည်းပဲ ငါးယောက်မွေးခဲ့တာပါ၊ တစ်ယောက်မှ မူကြိုမပို့ခဲ့ရဘူး၊ သူငယ်

ယံတန်း တန်းတက်တာချည်းပဲ၊ ဘာပြဿနာမှ လည်း မဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် အင်ဂျင်နီယာသုံးယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်မှတ်လား၊

မင်းတို့ ငါးယောက်ကိုတောင် ငါနိုင်နိုင်နင်းနင်း အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ၊ ငါ့မြေး ကဲကဲလေးတစ်ယောက်လောက်နဲ့ က ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်လို့ ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ်"

မင်းခန့် မိခင်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ ။

"မတူဘူးလေ အမေအသက်အရွယ်လည်း ကြည့်ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ တုန်းက အလွန်ဆုံးရှိလှ အစိတ်သုံးဆယ်.."

"ကျုပ် နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မှ အိမ်ထောင်ပြုတာပါ၊ မင်းကိုမွေးတော့ အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ခုမှ ကျုပ်အသက် ခြောက်ဆယ့်ခြောက်၊ အဲ.. ယောင်လို့ .. ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်"

"ဟင်း.. မေမေကလည်း တလောကမှ မေမေအသက် ခြောက်ဆယ့်ငါးပြည့်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တောင် ဆွမ်းကပ်သေးတယ်လေ၊ ဘယ့်နှယ် ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်ပေါ့"

မင်းခန့်က မိခင်အမှားကို အေးအေးဆေးဆေး ထောက်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် သူ့စကား မမှားပါဘဲ မိခင်က ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ...

"ဟဲ့.. မင်းမသိရင် အသာနေစမ်း၊ ခြောက်ဆယ့်ခြောက်ဆိုတာ နှစ်စုံနှစ်ဟဲ့၊ သတိအထားရဆုံးနှစ်၊ ဒီတော့ အဲဒီနှစ်ကို အသက်တစ်နှစ်ကြီးရင် ကြီးသွားပါစေ.. ကျော်ဖြတ်လိုက်ရတယ်၊ ဒီတော့.. ဘယ်သူမေးမေး ခြောက်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပေါ့၊ ဒါလည်း ယတြာတစ်မျိုးပေါ့"

မင်းခန့် ယခုမှ သဘောပေါက်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ။

"မေမေကတော့ စံပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့မြေးအတွက်တော့ နည်းနည်းထပ်စဉ်းစားဖို့ လိုမယ်ထင်တယ် မေမေ"

"ဘာစဉ်းစားရမှာလဲ"

"ကဲကဲမှာ က သားတို့လို မပြည့်စုံဘူးမဟုတ်လား မေမေ၊ မိတဆိုးလိုဖြစ်နေတော့ မေမေက ဘယ်လောက်ပဲ မေတ္တာတွေပေးပေး၊ ဘွားအေက ဘွားအေပဲ၊ မိခင်နေရာတော့ အစားထိုးမရတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခုလို ဖြစ်နေမှာပဲ"

မင်းခန့် အလေးအနက် ပြောလိုက်သောအခါမှ မိခင်ဒေါ်မြတ်လှ သက်ပြင်းချကာ လေသံပျော့ပြောင်းသွားသည်။

"အင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ပူစူးတို့ သဲသဲတို့ မှာ မေမေရှိပြီး ကဲကဲမှာ က မေမေလည်း ရှိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးရှာတယ်"

မိခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် မင်းခန့်က လေသံကိုလျှော့လိုက်သော်လည်း ရင်ထဲက အနာတရကိုတော့ လျှော့မရသဖြင့်...

"ကဲကဲအမေ သေသွားပြီလို့ ပြောလိုက်ရောပေါ့.. မေမေရယ်"

"အင်း မေမေလည်း ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် သေပြီဆိုတာ ဘာလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာရယ်၊ သူ့ကြီးတော်ရဲ့ အမေတန်ဖိုး ရှင်းလင်းချက်ရယ်က ကဲကဲရဲ့ နုနယ်တဲ့ ဦးနှောက်မှာ အရှုပ်အထွေး ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မေမေက ပြန်လာမှာ ဟိုးအဝေးကြီး တစ်နေရာကို ခရီးထွက်သွားလို့ ပါ ဆိုတဲ့ စကားလောက်နဲ့ပဲ ကလေးကို နှစ်သိမ့်လိုက်တယ်"

ဒီတစ်ချို့ သက်ပြင်းချရသူမှာ မင်းခန့်ဖြစ်နေသည်။

ဒီအမေမွေး၍ မင်းခန့်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ်ခဲ့

ကြရသည် ပဲ။ ခေတ်တစ်ဆက်ကို ကျော်ရုံမျှနှင့် အဘွားနှင့် မြေးငယ် ကွာခြားမှုက သိပ်ကိုခြားနားသွားမည်မဟုတ်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။ ။

သို့သော် အင်တာနက်ခေတ် ဖြစ်၍ လားမသိ၊ ယခုခေတ် ကလေးများ ၏ အတတ်က အံ့ဩလောက်ဖွယ်ပင်။

"ဖေဖေ"

အဖေကိုတော့ ပီသအောင် ခေါ်နိုင်သည်။ ။

"ကဲကဲ မိချောင်း စီးချင်ဒယ်၊ ဖေဖေ ရိုက်ပို့"

ဖအေပေါင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ပူဆာလိုက်သည်။ ။

မင်းခန့်ရင်ထဲ သားကိုမြင်တိုင်း ရင်နှင့်နေသည်။ ။ သား၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို မွေးကြူလိုက်ပြီးနောက်...

"ဖေဖေအားတော့ လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်"

"ဟင့်အင်း ဖေဖေညာဒယ်၊ ခုရိုက်ပို့ ရိုက်ပို့"

မင်းခန့် အခက်ကြုံသွားသည်။ ။

ကံဆိုးသော သားငယ်ကို ရင်ခွင်ဝယ် ထာဝရ ထွေးပိုက်ထားလိုသော်လည်း မဖြစ်၊ သားနောင်ရေးအတွက်ဟု ဆိုကာ မိုးရွာတုန်း ရေခံထားလိုက်မှ ဖြစ်မည်။

မိုးချုပ်မှ သူပြန်ရောက်တော့ သားက အိပ်နေသည်။ ။ သူ မနက်အပြင်ထွက်တော့ သားကမနိုးသေး၊ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပါးချိန် သားကိုတွေ့ချင်၍ အိမ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်လာမှ သားနှင့် တွေ့ဆုံရသည်

။

"တီတီတို့ ပို့ခိုင်းပါလား ကဲကဲရယ်"

"ဟင့်အင်း တီတီကရဲ ပို့ပေးဘူး"

ခြေချင်းပွတ်ပြီး ပြောနေသော သားကို မင်းခန့် သနားလာသည်။ သို့သော် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် လက်ပွန်းတတီးနေပြီး ကလေးဆန္ဒကို ဘယ်လိုဖြည့်စွမ်းပေးရမည်ကို သူမတတ်။ ကလေးတစ်ယောက်၏ အနံ့အတာကိုခံပြီး တယုတယ ပြုစုရမည့် အတတ်ကို သူ နားမလည်။

"ကျွန်မကလည်း ကစားကွင်းတွေဘာတွေ မျက်စိနောက်လို့ ဘယ်တော့မှ မသွားဘူး၊ စီးလည်း မစီးရဲဘူး၊ မူးနောက်နေတာပဲ၊ ရှင်ပဲ လိုက်ပို့လိုက်ပေါ့၊ ခု အားနေတယ်မှတ်လား"

အဲဒီ ကဲကဲကြီးတော်..၊ ကဲကဲအခေါ်အရ အန်တီသည် အပျိုကြီးပီပီ အင်မတန် ဂွတီးဂွကျနိုင်သည် ကို မင်းခန့်သိပြီးသား။

သို့သော် မိုးလင်း သူ့အ လုပ်သွားချိန်၌ ရောက် လာပြီး ညနေ ကဲကဲ အိပ်ချိန်အထိ နေပေးတတ်သော ကဲကဲကြီးတော်ကိုပင် အမေအတွက် ကော သားကဲကဲအတွက်ပါ အဖော်ရသည် ဟု လည်း ခံနေရသည် ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ကဲကဲကြီးတော်သည် ကဲကဲအမေ၏ အစ်မ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ မပတ်သက်ချင်ပါ။

သို့သော် အမေက "ညီမ မကောင်းတာနဲ့ အစ်မနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ သူ့သွေးပဲ သူလည်း ဆိုင်တာပဲ လာပါစေ၊ မေမေ့အတွက်တောင် အဖော်ရသေးတယ်" ဟူသော စကားကြောင့် သူ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည် ။

မင်းခန့် မတတ်သာတော့။

ကဲကဲက မျက်ရည်ကျ ခြေဆောင့်ကာ ဆန္ဒပြလေပြီ။

"ဖေဖေ ခုရိုက်ပို့ ရိုက်ပို့ဆိုမှ .. ဟီး.. ဟီး"

"အေးပါသားရယ်.. ခု ပို့မယ်၊ မင်းအန်တီကို အင်္ကျီသွားလဲခိုင်း"

ကဲကဲကြီးတော်ကလည်း တစ်မှောင့်။

"အို ကျွန်မက ဘာကိစ္စလဲရမှာ လဲ၊ ရှင်တို့ သားအဖပဲသွား.. ကျွန်မ မလိုက်ဘူး"

မင်းခန့်စိတ်ထဲ ခပ်ချဉ်ချဉ် ချဉ်တူးသည် မှ မိန်းမဆိုလျှင် ကိုယ့်အမေ တစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ကြည့်မရသဖြင့်...

"ခင်ဗျားလည်း မခေါ်ပါဘူး၊ ကဲကဲ အင်္ကျီလဲဖို့ ခင်ဗျားကိုခိုင်းတာ"

ပညာကလည်း မတတ်၊ အိမ်တွင်းပုန်းကလည်း ဖြစ်သောကြောင့် ကဲကဲကြီးတော်သည် ခပ်နဲ့နဲ့ ခပ်ထုံထုံပင် ဖြစ်သည် ။

"ဪ... ဟုတ်လား မသိပါဘူး၊ လိုက်ရမယ်အောင်းမေ့လို့ လန့်သွားတာပဲ၊ ကိုင်း.. ကဲကဲလာ အန်တီလဲပေးမယ်"

ကဲကဲမျက်နှာသည် ယခုမှ ဖိုးလမင်းကြီးပမာ ကြည်လင်ဝင်းပသွားပြီး...

"ဟေ့.. ကျော်ရိုက်တာ တိုက်ကားစီးရတော့မယ်၊ မြကျွန်းတာ တွားရတော့မယ်၊ ဟေး.. ကျော်ရိုက်တာ"

ကဲကဲ ပျော်သွားသည် ကိုကြည့်ပြီး သူ့ကောအမေပါ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရသည် ။

"အင်း.. မောင်မင်းခန့် ပြောတာမှန်တယ်၊ ကဲကဲကို မူကြိုပို့သင့်မပို့သင့် အမေစဉ်းစားမယ်၊ လူပိုစုံတယ်၊ အဖေအမေရဲ့ ယုယမှုတွေ ခံနေရတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး သူ့မှာ အားငယ်စိတ် ဝင်သွားရင်"

မင်းခန့် အမေ့စကားကြောင့် ရင်ထဲနာကျင်သွားသည် ။ သား ကဲကဲ

အတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ။

စိတ်မကောင်းသော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ကဲကဲမိခင်၏ လုပ်ရပ်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ဆိုတော့...

"ကဲပါလေ... မိစုံဖစုံနဲ့ ပြည့်စုံနေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပုံသွင်းလို့ လွယ်ကူပေမယ့် မပြည့်စုံတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကလေးကိုတော့.. သူ့လိုအပ်ချက်ကို အရင်ဖြည့်ဆည်းပေးပြီးမှ ပုံသွင်းယူလို့ ရနိုင်မယ် မောင်မင်းခန့်၊ မေမေ သဘောကတော့ ကဲကဲအတွက် မိခင်နေရာ အပြည့်အဝ..."

"ဟာ.. ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ကဲကဲအတွက် မိထွေးဆိုတာလည်း မရှိစေရသလို ကဲကဲအမေရင်းကလည်း ကဲကဲဘဝထဲ ဘယ်တော့မှ ပြန်မရောက်စေရဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ကဲကဲကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေမယ့် ဟိုကောင်မ သွေးတွေတောင် ဖောက်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်သွေးတွေချည်းပဲ ပြန်ဖြည့်ပေးလိုက်ချင်တယ်"

သူသည် ကဲကဲမိခင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုမိလေသည်။ ။

"အင်း ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြင်နာယုယစွာနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်တတ်တဲ့ စာပေဗဟု သုတပါ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာမတစ်ယောက်ကိုပဲ ဌားရမ်းရတော့မှာ ပဲ၊ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ လျော်ညီတဲ့ အတတ်ပညာဗဟု သုတတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ လိုအပ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့အဘွားကြီးကို မော်ဒယ်အောက်ပြီလို့ အပြောမခံနိုင်ဘူး"

မင်းခန့်က ထောင်နေသော နဖူးကြောများ ဖြေလျော့သွားစေရန် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။ ။

"မေမေပြောတာလည်း ဟုတ်နေတာပဲ၊ ကဲကဲကြီးတော်နဲ့ ဆို ကဲကဲပျက်စီးမှာ ပဲ.. ကလေးပါ ထုံထိုင်းသွားနိုင်တယ်၊ စရိုက်လည်း ကြမ်းတမ်းသွားနိုင်တယ်"

"သူ့ကိုမလာနဲ့ လို့ ပြောပြန်တော့လည်း မေမေတို့ ကို သဘောထားသေးတယ်လို့ စွပ်စွဲကြပေဦးမယ်"

"ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ကဲ့ရဲ့ ခုနစ်ရက်တဲ့ မေမေ၊ သားသမီးကောင်းစား ရေးအတွက် ကျွန်တော်ကတော့ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ ဖေဖေခေါင်းချသွားတဲ့ အိမ် ဖြစ်နေလို့ သာ ကျွန်တော်တော့ အိမ်ပြောင်းချင်ပြီ"

သားအမိနှစ်ယောက်က အေးအေးဆေးဆေး စကားမပြောဖြစ်ကြ။ အချိန်ရတုန်းလေး အလှအယက် ပြောကြရသည် ။

"ကဲကဲတောင် ဆင်း လာပြီ၊ ဆရာမကိစ္စ မေမေလည်း သင့်တော်သလို စီစဉ်ညှိနှိုင်းလိုက်ပါ မေမေ"

"ဖေကြီး သားသားလှရား"

"ဟာ.. လှတာပေါ့ သားသားရယ်၊ ခဲတံနီပြာတန်လေးနဲ့ တောင် တူတယ်၊ ဟတ်.. ဟား.. လာ ဖေဖေချီသွားမယ်"

မင်းခန့် ကဲကဲကြီးတော် ဆင်လိုက်သော အဆင်အပြင်ကို သဘောမကျသော်လည်း အပြစ်မပြောတော့ဘဲ ကဲကဲကိုသာ ကောက်ချီပြီး..

"မေမေ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ်၊ ကဲကဲကို ညနေစာ အပြင်မှာ ပဲ ကျွေးလိုက်တော့မယ်"

"အေးအေး မိုးမချုပ်စေနဲ့ ရေခဲရေတွေ မတိုက်နဲ့ နော်"

"ကဲကဲ.. တဲ့တာ"

ဘွားအေနှင့် ကြီးတော်ကို လက်ပြရင်း ကဲကဲသည် သူနံဘေးတွင် ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ လိုက်ပါလာသည်။ ။

ကလေးတစ်ယောက်၏ စိတ်အလိုကို ဖြည့်ပေးရတာ မလွယ်ကူကြောင်း မင်းခန့်သည် ကလေးကစားကွင်း တစ်ခါသွားလိုက် ရုံမျှ သိလိုက်ရလေသည်။ ။

"ထုတ်.. ထုတ်ရဲပါဘူးဖေဖေ နေပူပီ"ဟူ၍ ဦးထုပ်တစ်လုံး ဝယ်ပေး ရင်း လက်ညှိုးထိုးသမျှ လိုက်ဝယ်ပေးရ၍ ကားထဲမှာ အရပ်များ ပြည့်နှ က်နေသည်။ ။

ကစားပြန်တော့လည်း ကလေးများ နှင့် အမေများကြား လူငယ်များကြား သူ့မှာ ကြောင်တက်တက်။

ဒီကြားထဲ ကဲကဲက ကဂျိုးဂျောင့် နိုင်သေးသည်။ ။

နို့အေးချောင်း စားလျှင်လည်း ...

"ရက်..နှစ်ခုရှိတာ နှစ်ခုပေး၊ နီနီရေး၊ စိမ်းစိမ်းရေး၊ ဝါဝါရေးရော လို ချင်ဒယ်"ဟု ၎င်း၊ ပြီးတော့ ကုန်အောင်မစားဘဲ...

"တော်ပြီ ဖေဖေစားရိုက်"ဟု ဆိုပြန်သည်။ ။ နောက် ရေခဲရေ သော က်ချင်ဒယ်၊ ပုလင်းနဲ့ ဟုတ်ဘူး၊ ရေခဲတုံးကြီးနဲ့ ရေသောက်ချင်တာ၊ ပုလ င်းထဲကရေက ကဲကဲအိမ်မှာ ရှိတာပဲ ဒါပဲသောက်ချင်ဒယ်၊ တိုက်တိုက် ခု တိုက်"

မင်းခန့် စိတ်မရှည်တော့ လူကြားထဲ လက်ဆွဲကာ အော်ဟစ်ပူဆာ နေသော ကဲကဲကြောင့် သူ ရှက်ကာ မျက်နှာမထားတတ်တော့။ ။

"အေးပါကွာ၊ သောက်သောက်"ဟု ဆိုကာ ရေခဲရေကိုလည်း တိုက်ရ သည်။ ။

"တောင်းတယ်၊ ဖေဖေတောက်မရား"

"သောက်ပါကွာ၊ မင်းပဲသောက်"

"ဟင့်အင်း ဖေဖေပါ တောက်ရမယ်"

"အေးပါကွာ"

မင်းခန့်က ဆူဆူပူပူမလုပ်ရင် ပြီးရော ဟု ဆိုကာ.. ကဲကဲ အလိုမှန်
သမျှ မဆန့်ကျင်ဘဲ လုပ်ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ။

ထိုနေ့ ကဲကဲကို အလိုလိုက်မှုကြောင့် နောက်နေ့တွင်
ကဲကဲဖျားလေပြီ။

ဪ.. လူမမည် ကလေးတစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ ဆိုတာ သူတို့လို ယောက်ျားသားရင့်မာကြီးများ
အတွက် အင်မတန်ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုပါလားဟု သူ သဘောပေါက်
လိုက်သည်။ ။

နုနယ်သော ပန်းကလေးများ နှင့် သူတို့လို လက်ကြမ်းကြီးများ နှင့်
လားလားမှ မအပ်စပ်ပါလား။

အခန်း (၂)

သွေးအတွက် လောကကြီးမှာ နေစရာ ဤမျှရှားပါးရသလားဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသော်လည်း သွေး စိတ်ဓာတ်မကျ။

သွေးအပေါ် အကောင်းဆုံး ကူညီဖေးမပေးနေသူ လူသားတစ်ယောက်တော့ လောကကြီးမှာ ရှိနေပါလားဟူသောအသိက သွေးအတွက် အားဆေးပင်။

အဖေနှင့် အမေသည် သွေးအား မျက်နှာငယ်စွာနှင့် ပစ်ထားခဲ့သည် ။

အမေက သွေးကိုမွေးဖွားပြီး ဆုံးသွားခဲ့သည် ။ သွေးကို သူ့အသက်နှင့် လဲလှယ်ကာ မွေးသွားပေးခြင်းဖြစ်သည် ဟု ဘွားဘွားက ပြောပြခဲ့သည် ။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ဘွားအလက်ပေါ်၌ ခြောက်နှစ်အထိ နေထိုင်ခွင့်ရသည် ။ ဘွားဘွားဆုံးသွားတော့ အဖေကို ကပ်ရသည် ။

သို့သော် အဖေသည် ဘွားဘွားနောက်သို့ မကြာခင် လိုက်သွားခဲ့သည် ။

ခုနစ်နှစ်အရွယ် လူမမည်ဘဝ၌ သွေးသည် အမေ၏ မောင် ဦးလေး အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည် ။

ဦးလေးက သာမန်အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာဖြစ်သည် ။ ဦးလေး မိန်းမက ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်ထားသဖြင့် ဦးလေးသည် ကျူရှင်ပြစရာမလိုဘဲ

အေးဆေးစွာ ကျောင်းအလုပ်ထဲ မြှုပ်နှံနိုင်သည် ။ သားထောက်သမီးခံ မရှိ။

ကလေးမရကြသော လင်မယားအတွက် သွေးကို မွေးခွင့်ကြုံကြိုက်ခြင်းကို အများ အမြင်တော့ သွေးကံကောင်းလေပြီဟု ထင်ကြသည် ။

တကယ်တမ်းတော့ သွေး၏ ဝဋ်ကြွေးက ဒီဘဝပေးဆပ်ဖို့ ကံ ပါလာ သည် ထင်ပါသည် ။

ဦးလေးမိန်းမ ဒေါ်လေးသည် သွေးကို ဦးလေးရှေ့တွင် တစ်မျိုး၊ ကွယ်ရာတွင် တစ်မျိုး ဆက်ဆံတတ်သည် သာမက တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်တင်ပင် စိန်ခေါ်တတ်၏။

"သွေး.. သမီး ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်ရမယ်ကွာ၊ သွေးအိမ်ရောင်းရတဲ့ ငွေကို ဘဏ်ထဲထားမယ်၊ တက္ကသိုလ်တက်မှ သုံးရမယ်"

"ဪ.. ရှင့်လစာလေး တစ်ပဲခြောက်ပြားနဲ့ ရှင်တစ်ပေါက်တင်မက ရှင့်တူမအပေါက်ပါ ကျုပ်ကလည်း ခွံ့ရသေးတယ်၊ ကျွေးပဲကျွေးနိုင်မယ် တော်ရယ်၊ ပညာသင်စရိတ်တော့ ကျုပ်ဆိုင်တဲ့ ငွေနဲ့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆင်လည်း မဆင်နိုင်ဘူး"

ဟူသော ပြဿနာကတော့ သွေး ဦးလေးအိမ်ပေါ်ရောက်သည့် နေ့မှ စတင်ခဲ့သည် ။

ဒေါ်လေးသည် "ဆရာကတော်" ဟူသော ဂုဏ်ကိုရယူရုံသက်သက် ကလွဲ၍ ဦးလေးထံမှ လစာကိုမယူ၊ ဦးလေးသုံးရုံထားသည် ။

သွေးရောက်လာတော့ ဆရာကတော်၏ စိန်ခေါ်သံက စတင်ခဲ့သည်

"အေး မဆင်နိုင်လည်း ရတယ်၊ ငါဆင်မယ်၊ ပညာသင်စရိတ် ငါပေးမယ်၊ မိန်းမရေ မင်းသိထားဖို့ က ပညာပါရမီဆိုတာ ဖြည့်ဆည်းကောင်းတဲ့ အရာပဲ"

"ပညာပါရမီတွေဘာတွေ စိန်မ နားမလည်ဘူး တော်ရေ၊ လူတန်းစေ့နေနိုင်ဖို့ ရွှေတွဲလဲ ငွေတွဲလဲ နေနိုင်ဖို့ တိုက်ဆောက်ဖို့ ကားစီးဖို့ ပဲ ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီတော့ ရှင်သိထားရမှာ က ကျုပ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က မေးမငေါ့ရအောင်တော့ ရှင့်တူမကို ကျုပ်အိမ်မှာ ပေးထားမယ်၊ ကျုပ်အလုပ်လည်း ဝိုင်းကူရမယ်၊ နေစရိတ်နဲ့ စားစရိတ်လောက်တော့ ကျုပ်ကို လုပ်အားပေးသင့်တယ်လို့ ရှင်မထင်ဘူးလား၊ ပြောပါဦး.. ကျောင်းဆရာရယ်"

"မိန်းကလေးဆိုတာ အိမ်တွင်းမှု ကျွမ်းကျင်ရမယ် ဆိုတာတော့ ငါနားလည်တယ် စိန်မ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အိုးနဲ့ သူ့ဆန် တန်ရုံတော့ ခိုင်းပေါ့၊ ဒါပေမဲ့... ပညာရေးကိုတော့ မထိခိုက်စေနဲ့ ၊ ထိခိုက်လာရင်တော့ ကိုလူအေးက အေးပေမယ့် ပညာရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ မအေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်မှတ်လား"

ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းယာမစား၊ အရက်ပင်မသောက်ဘဲ... စာအုပ်ဖိုးအတွက်သာ အကုန်ခံသော လင်ယောက်ျား၊ ရပ်ရွာကလည်း ကြည်ညိုလေးစားပြီး အိမ်တကာ၌ အိမ်ဦးခန်း၌ ထိုင်နေသော ယောက်ျားကိုတော့ စိန်မ မပစ်ပယ်ရဲ၊ သူပင်လျှင် လင်ဂုဏ်ဖြင့် "ဆရာကတော်.. ဆရာကတော်"နှင့် ဘယ်သွားသွား၊ မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် လင်တော်မောင် ဆရာကိုတော့ သိပ်တော့ကလန်ကဆန်မလုပ်ရဲ။

လူဖြောင့်စိတ်တို ဆရာဦးလူအေးက စိတ်မထင်၍ ပစ်သွားမှ ဖြင့်..

စိန်မဉ္ဇ ရှားရှားပါးပါးရှိနေသော ဆရာကတော်ဟူသည့် ဂုဏ်ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့် သွေးသည် ဒေါ်စိန်မ၏ ငြိငြင်မှုကြားက တစ်နှစ်တစ်တန်းမှ နိမ့်မှန်အောင်ခဲ့သည်။

ဦးလူအေးက သူ့အတွက် ကျူရှင်လေး တစ်ပိုင်းနှစ်ပိုင်းပြကာ ကျောင်းစရိတ် ရှာပေးခဲ့သည်။

ကျောင်းချိန်မှ အပ အလုပ်ကို မနားမနေ လုပ်ခဲ့ရသော သွေးဘဝသည် ဦးလေးကွယ်ရာ၌ အိမ်ဖော်တစ်ဦးနှင့် မခြား ဖြစ်ခဲ့သည်။

စာကို.. အိပ်ချိန်ထဲမှ ၎င်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်းမှ ၎င်း၊ ကျောင်းချိန် မုန့်စားဆင်းချိန်တို့၌ အလှအယက် ကျက်မှတ်ခဲ့ရသည်။

ဦးလေးကိုလည်း မတိုင်ရဲ၊ မိမိကြောင့် လင်မယားရန်ဖြစ်မှာ ကို စိုးရိမ်ခဲ့သည်။

"ဟဲ့.. ဂြိုဟ်မရေ နှင့်ဦးလေး လာတော့မယ်၊ ရေသွားချိုးချေ၊ မျက်နှာအပြောင်သားနဲ့ ဆို သူတူမ မတရားနှိပ်စက်တယ် ထင်နေပါ့မယ်"

သွေးဘဝက ဦးလေးရှိနေချိန်၌ နားနေခွင့်ရပြီး ဦးလေးကွယ်ရာ၌ ကျွဲနွားတစ်ကောင်လို အလုပ်လုပ်နေရသည်။

ဆယ်တန်းနှစ်..။

သွေးဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်တစ်ခုအနေနှင့် သွေးဦးလေးကို ကျောင်း၌ တွေ့ဆုံကာ

"လေးလေးရယ်၊ သွေး လေးလေးကို ပြောစရာစကားတွေ ရှိနေတယ်"

"ဆိုစမ်းပါဦးသမီး မုန့်ဖိုးလိုချင်လို့ လား"

သွေးချိန်ဆရာသည် ။

"သွေးကို လေးလေး ကတိတစ်ခုတော့ ပေးရလိမ့်မယ်လေးလေး၊ ဒါမှ လေးလေးကို သွေးရင်ထဲက သိုဝှက်ထားရတဲ့ စကားတွေ ပြောပြနိုင်မယ်"

ဆရာ ဦးလူအေးက ပါဝါစာကြည့်မျက်မှန်ကို နှာရိုးပေါ်သို့လျှောချပြီး မျက်လုံးကိုပင့်ကြည့်ကာ...

"ဘာစကားမို့လို့ လဲ သွေး"

"သွေးအတွက်ရော လေးလေးတို့ အတွက်ပါ အရေးကြီးလို့ ပါ၊ သွေးပြောတဲ့ စကားကို လေးလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေးကို မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိရမှ ပြောမယ်"

"လေးလေး သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောစကားတွေလည်း ရှိနေတော့ သမီး စိန်ပွင့်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ လေးလေးသိနေတယ်"

သွေး ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်တို့ ကို သူ၏ မျက်တောင်ကော့ကြီးဖြင့် ပုတ်ခတ်ပစ်လိုက်ပြီး...

"လေးလေးသိပြီးရင်လည်း လေးလေးရင်ထဲပဲ ထားလိုက်ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် လေးလေးရယ် သမီးအတွက် လေးလေး ကျူရှင်မပြပါနဲ့ ၊ သမီး မဝတ်ရရင် နေပါစေတော့၊ ဖေဖေထားခဲ့တဲ့ ဒီကြိုး ဒီလက်ကောက်နဲ့ လက်စွပ်ကိုရောင်းပြီး ကျောင်းဆက်နေပါ့မယ်၊ ကျူရှင်စရိတ်ကို အိမ်ရောင်းရတဲ့ ငွေထဲကပဲ ဖွဲ့ယူပြီး လုပ်ပါ့မယ်၊ သမီးနဲ့ အတူ ကျောင်းချိန်ကလွဲရင် အိမ်မှာ နေပေးပါ"

ပညာတတ်ပီပီ သွေးဘာကို ဆိုလိုသည် ကို ဦးလေး ဦးလူအေးက သဘောပေါက်ကာ...

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ သမီး ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့ လေးလေး သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးဖြစ်ချင်တာက ဆရာဝန်ဆိုတော့ သမီး ဆရာဝန်လိုင်းရဖို့ နောက်ပိုင်း ငွေကတအားလိုမယ်၊ သမီး ပစ္စည်းတွေ ထိလို့ မရဘူး၊ လေးလေးကြံစည်ပါ့မယ်၊ သမီးကျူရှင်ချိန်နဲ့ လေးလေးကျူရှင်ချိန် ကိုက်အောင်ညှိပြီးလုပ်ပေးပါ့မယ်၊ စာသာကြိုးစား.. ကဲ သွားသွား ကျောင်းတက်ပြီ.."

သွေး ဦးလေးကို နှုတ်ဆက်ကာ စာသင်ခန်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

သိပ်မကြာလှ ဦးလေးက...

"စိန်မရယ် ညည်းကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလှတယ်..၊ ညည်း လက်တိုလက်တောင်း အဖော်လည်း ရအောင်ဆိုပြီး ကိုယ့်တပည့်တစ်ယောက် ဝမ်းစာအတွက်ဆိုပြီး အရက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးလုပ်နေတာ မကြည့်ရက်လို့ ခေါ်လာခဲ့တယ်၊ ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားရပြီး အိပ်စရာ နေရာရှိရင် ပြီးရောတဲ့ "

ဒေါ်စိန်မက ဦးလူအေးကိုတစ်လှည့် ဦးလူအေး၏ နောက်ကပါလာသော ကလေးမလေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်သည်။ ။

သွေးသည် မီးဖိုချောင်ထဲ ညစာအတွက် ကသုတ်ကရက် ချက်ပြုတ်နေရာမှ အိမ်ရှေ့မှ အသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ။

လူရိပ်လူစများကိုလည်း လှမ်းတွေ့နေရသည်။ ။

"ဘယ်ရွာကလဲ"

"ညောင်ခါးရှည်ကပါ"

"မိဘတွေကကော"

"ပထွေးနဲ့ နေရတာပါ ဒေါ်လေး၊ ပထွေးက အရက်ဖိုးအတွက် ကျွန်မကို အရက်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာပါ။ မလုပ်နိုင်တော့လို့ ထွက်ပြေးအလာမှာ ဆရာနဲ့ တွေ့ပြီး ခေါ်လာတာပါ"

သွေးသည် စာနာစွာဖြင့် မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

မိမိနှင့် ရွယ်တူမိန်းကလေးဖြစ်၍ များစွာစာနာမိပြီး "ငါ့ဘဝက သူ့ဘဝထက် အများကြီးသာပါသေးလား"ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြေသိမ့်မှုပေးနိုင်သည်။ ။

"အရှုပ်အရှင်းတွေဖြစ်ရင်"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ရပ်ကွက်ကို ကျုပ် တိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ စိန်မရယ်၊ ကဲ.. သူကတော့ ခြောက်တန်းကျပြီး ရွာပြန်သွားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ ကူညီပြီး ဆိုင်ထွက်ပေး ဈေးဝယ်ဈေးရောင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်"

"အေးလေ ကျောင်းမနေဘူးဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့၊ ကဲကဲ.. သွားသွား.. မိသွေးရေ ဒီကောင်မလေး ဒါထက် ညည်းနာမည် ဘယ်သူ"

"လေးမေပါ ဒေါ်လေး"

"လေးမေ.. အင်း.. မိသွေး လေးမေကို နေရာချပေးလိုက်၊ ညည်းအခန်းထဲမှာ ပဲ နေကြပေါ့"

လွယ်အိတ်စုတ်ကလေးတစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာသော လေးမေ၏ ဘဝသည် ပြောသလို အမှန်အကန်ပဲလား လေးလေးကပဲ သွေးအတွက် အလုပ်သက်သာအောင် ရှာဖွေခေါ်လာခြင်းလား။ သွေး သဲကွဲစွာ မသိနိုင်။

သို့သော် အမှန်တကယ်ပင် သွေးအတွက်တော့ ထမင်းဟင်းချက်ပြု

တ်၊ အဝတ်လျော် မီးပူတိုက်ကလွဲ၍ ကျန်ဈေးပြေး ဆိုင်ထိုင် အိမ်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်တော့ လျော့ပါးသွားသဖြင့် စာကျက်ချိန်ပိုရသွားခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သွေး ရည်မှန်းချက် ပြည့်ခဲ့ရသည်။ ။

ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်ခဲ့သော သွေးအတွက် ကြွား၍ မဆုံးသူမှာ ဒေါ်စိန်မ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

"ဆရာကတော် တူမ ဂုဏ်ထူးလေးခုတောင်ဆို"

"ဟုတ်ပတော် ဆရာကလည်း တော်တယ်မှတ်လား၊ သူတူမလည်း တော်ရမှာ ပေါ့၊ စိန်မတို့ ကလည်း ပံ့ပိုးကောင်းတယ်မှတ်လား"

ဒေါ်လေး ဘာပြောပြော သွေး အပြစ်မမြင်၊ ဒေါ်လေးကျွေးသော ထမင်းကိုစား ဒေါ်လေး၏ အိမ်၌ နားခိုခဲ့ရခြင်းအတွက် သွေး ကျေးဇူးတရားသိတတ်စွာဖြင့် ကန်တော့ခဲ့သည်။ ။

ပြီးတော့ ရန်ကုန်သို့ သွားခွင့်ပန်ရသည်။ ။

"ညည်းက ဘာသွားလုပ်မှာ လဲ"

"ကျွန်မ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ အတွက် အပြင်ဆောင်နေပြီး အလုပ်တစ်ခုခု ရှာဦးမယ် ဒေါ်လေး"

"ဟုတ်တယ် စိန်မ သူ အဆောင်နေရမယ်၊ သူ့အတွက် ဂိုက်အလုပ် ရှာပေးရမယ်၊ ဒါမှ သူ့ကျောင်းစရိတ်ကာမိတာပေါ့"

"သူ့အမွေတွေက ဘယ်ရောက်ကုန်လို့ လဲ၊ တော်ပဲ ဘဏ်မှာ အပ်ထားပေးတယ်မဟုတ်လား၊ ကျောင်းဆရာရယ်"

"ဪ ငွေလေးဆယ့်ငါးသိန်းလောက်ဟာ ဘာလုပ်လို့ ရမှာ လဲ မိန်း"

မရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့ အခါသုံးဖို့ .. သူ့နာမည်နဲ့ ရန်ကုန်ဘဏ်တစ်ခုမှာ ပြောင်းအပ်ပေးလိုက်မယ်"

ဒေါ်စိန်မက..

"အေးလေ ဆယ်တန်းအထိ ညည်းစရိတ်ကလည်း ညည်းဦးလေး ခါးချိုအောင် အာပေါက်အောင် အပင်ပန်းခံရပြီးပြီဆိုတော့လည်း ကျန်တာ ညည်းခြေထောက်ပေါ်ညည်းရပ်တော့တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ငါဆို ငါးတန်းတဖုတ်ဖုတ်ကျကတည်းက ဈေးရောင်းခဲ့ရတာ ဒီနေ့အထိပဲလေ .. ညည်းမြင်တဲ့ အတိုင်း လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတာဆိုတော့... ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ ပညာသင်စရိတ်ကို မထောက်နိုင်ဘူး"

ဒေါ်စိန်မက ပြတ်သားသည် ။

သွေးကလည်း မမျှော်ကိုးပါ။

သွေးသည် လူ့အောက်ကျို့ ခံချင်သူမဟုတ်။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးရယ်၊ ကျွန်မလည်း နားလည်ပါတယ်၊ လေးလေးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ကိုလည်း ဒုက္ခမပေးချင်တော့လို့ ပါ"

သို့နှင့် သွေးဘဝသည် လွတ်လပ်စွာဖြင့် ညောင်လေးပင်မှ သည် ရန်ကုန်မြို့ ကမာရွတ် စံရိပ်ငြိမ် ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည် ။

ဦးလေး အဆက်အသွယ်ဖြင့် ဆယ်တန်းကျောင်းသူနှစ်ဦးကို ဂိုက်လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည် ။

ထိုငွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်သုံးစွဲရင်း ဆေးကျောင်းသူဘဝနှင့် ဒုတိယနှစ် တိုင်ခဲ့လေပြီ။

ဦးလေးလည်း ကျူရှင်ပြသော အပိုငွေလေးကို သွေးထံ မှန်မှန်ပို့ပေး
ရှာသည်။ သွေး ဦးလေးကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်လှပြီ၊ ဆပ်ခွင့်မသာသေး။

တစ်နေ့ အဆောင်ပါလာခန်း၌ သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်နေစဉ်
ကြော်ငြာတစ်ခုကို ဖတ်မိသည်။

မိခင်ဆရာမ... အလိုရှိသည်။

သုံးနှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ဦးအား မိခင်ရင်းနှင့် မခြား ပြုစုစောင့်
ရှောက်ပြီး တတ်သိလိမ္မာအောင် သင်ကြားပေးနိုင်သော ဘွဲ့ရပညာတ
တ် အမျိုးသမီးဆရာတစ်ဦး အလိုရှိသည်။ စားဝတ်နေရေး တာဝန်ယူ
သည်။ (လစာညှိနှိုင်းရန်)

ဒေါ်မြတ်လှ

ဖုန်း:(.....)

(...)လမ်း၊ ပါရမီ၊ ရန်ကုန်မြို့။

စားဝတ်နေရေး တာဝန်ယူထားခြင်းကို သွေး စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့
သော် မဖြစ်နိုင်...၊ မိမိက ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပေပဲ။

မိခင်ရင်းနှင့် မခြားဆိုတော့ မိတဆိုးဖြစ်ပေသည်။

စာနာစိတ်ကလေးက ရင်တွင်းဖြစ်ထွန်းလာသည်။

ဒီနှစ်အတွက် ဂိုက်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသာ ရသေးသည်။ ကျော
င်းစရိတ် အဆောင်စရိတ် စားစရိတ်နှင့် က ဘယ်နည်းနှင့် မှ မလောက်
ငါ့ ဦးလေးကိုလည်း တာဝန်မပေးချင်။

ဘာပဲပြောပြော ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမှ ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သွေးသည် သ
တင်းစာထဲမှ ပါသော ဖုန်းနံပါတ်လေးအတိုင်း ဆက်လိုက်သည်။

"ဟဲလို"

"ဒေါ်မြတ်လှနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

"သတင်းစာထဲက ပါတဲ့ ကိစ္စမှတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ဒေါ်မြတ်လှပါလား"

"မဟုတ်ဘူး ၊ ဒေါ်မြတ်လှက တစ်နေ့လုံး ဖုန်းပြောရလွန်းလို့ ဖုန်းဗုန်းလဲသွားပြီ၊ ဟော.. ကဲကဲ ကျမယ်ကျမယ်၊ မိကျွဲ.. ကလေးကို ကြည့်စမ်း၊ ဆရာမအလုပ်လား၊ မလိုဘူး ငါရှိတယ်.. ဒါပဲ"

ဖုန်းချသွားလေပြီ။

သွေးမှာ ကြောင်တက်တက်ကလေး ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ပြီးမှ ဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး...။

ဘယ်လိုအိမ်မျိုးပါလိမ့်။

စကားပြောသူဟာ ဘယ်သူနည်း။ ကလေးတစ်ယောက်ကိုလည်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်သေးသည် ။ ထိန်းရမည့် ကလေးက ထိုကလေးလား။

မိမိနှင့် မဖြစ်နိုင်။ မိမိသည် ဘွဲ့လည်း မရသေး။

ကလေးအတွက် အချိန်ဖြည့်ပေးနိုင်မှာ လည်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော် လိုရမည်ရဟု ဆိုကာ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို သူမ၏ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲ၌ ကူးထား လိုက်လေသည် ။
